

Közelebb és közelebb mennyei örökségünkhöz

Istentisztelet 2022 újev első szombatján!

Ige: Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy. Zsidók 11: 8.

Szeretett testvéreim! Hiszem, sőt meg vagyok győződve arról, hogy újev első istentisztelete egy különleges, speciális ideje Istennek, talán a legalkalmasabb arra, hogy megszólítson bennünket az Úr, minden ellentmondásossága ellenére, hiszen ilyenkor, egészen pontosan ebben az órában sokan alszanak. Alszanak, mert az óév zárás nagy ünnepélyének a fáradsalmait épp most pihenik ki. Kísértetiesen hasonló ez az állapot ahhoz, amit az Úr Jézus is sokszor elmondott a tanítványainak, a hallgatóinak akár példázatokban, akár egyenes beszédben. Urunk azt mondta, hogy hasonló lesz az Ő visszajövele a völegény érkezéséhez, akit tíz szüz hivatott fogadni, de a sötét éjszakában mindnyájan mély álommal aludtak el. Akkor abba az éjszakába egy hatalmas kiáltás fog belehasítani, Isten pedig ezzel a kiáltással fogja az érkező Völegény elé hívni az ő elaludt népét. Ez a kiáltó hívás most is hangzik és nekünk szól! Ezen a helyen itt és most szól; bárcsak meghallanánk!

Az Ige, amit felolvasva hallottunk Ábrahám elhívásáról szól. Nem olvastam fel az ószövetségből az ott található történetet, hanem csak azt, amit koncentráltan a Zsidókhöz írt levél írója is mond róla, tényként közöl ősatyánkról, ki a hitben nekünk is atyánk. Bár nehéz, mégis „ismerjétek fel és értsétek hát meg, hogy akik a hitből valók, azok az Ábrahám fiai. Miután az írás előre látta, hogy az Isten a nemzeteket (pogányokat) a hit alapján teszi igazságossá, előre hirdette Ábrahámnak ezt az örömhírt: „Benned fognak áldást kapni az összes nemzetek.” Így tehát a hitből valók kapnak áldást a hívő Ábrahámmal együtt.” Galata 3:7-9.

Ábrahám 75 éves volt, amikor meghallotta Isten hívását, mely által őt egy teljesen új életre hívta el. Ábrahám életének a közepén szól hozzá az Úr hívása, így tehát számára akkor kezdődött el az ő Istennel együtt járó új élete. A kérdés az, hogy mire hívta el őt az Úr? Mert bizonyos, hogy az az élete kezdődött el, amire elhívta őt az Úr. Ősatyánkká tette őt a hitben, sok tekintetben pedig követendő példánkká tette a hitben, a bizalomban, az engedelmisségben, az Isten követésében.

A legcsodálatosabb mind ebben az, hogy Ábrahám meghallotta ezt a hívást, mert az Úr úgy szól, hogy ő meghallotta a hívását. Volt valami Ábrahámban, ami összhangba lépett az Úr hívásával, az Isten által belé helyezett engedelmissége elkezdett rezonálni benne és Ábrahám útra kelt, elindult, kimozdult addigi állapotából az őt hívó Úrhoz, azonnal elkezdett történni az ő Istennek való engedelmissége.

Nem tudjuk, hogy Isten honnan hívta el, nem tudjuk, hogy milyen lét és életkörülményekből hívta ki. Nem tudjuk, hogy Ábrahámnak milyen érzésvilágában szólította meg őt. Nem tudjuk, hogy milyen volt az őt akkor és ott körülvevő világ. Nem tudjuk, hogy Ábrahám mit hagyott maga mögött. Mind erről semmit nem tudunk, csak feltételezéseink vannak, azért, hogy az a világ, amit Ábrahám maga mögött hagyott a saját világunk legyen. Hasonlóképpen az az új világ, amibe Istennel együtt Ábrahám belépett, úgyszintén a mi új világunk is legyen! A célt tehát, ahova Isten Ábrahámot hívta el, tudjuk. Amikor Pál apostol beszél ugyanerről, pontosan megnevezi a célt: Krisztus Jézust. Ő tehát mindezt magára vonatkoztatva ezt mondja:

- „De amelyek nekem [egykor] nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annak felette [most] is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnék ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, és találtassam Ő benne, mint akinek nincsen saját

igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlónak lévén az ő halálához; Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Fil 3:7-11.

Urunk Jézus maga is hasonlókat mondott erről az Ábrahámról, akit ő elhívott, mert amikor Jézus az őt hallgató Ábrahám népét tanította és azt mondta a zsidóknak, hogy Ábrahám látta az én napomat és örült.¹ Természetesen kinevették, gúnyt űztek belőle, porba alázták, cinikusan kiforgatták az Úr szavait, pedig ő valót és igazat mondott ösatyjukról, ki látta az Úr napját. Ábrahám látta Krisztus dicsőségének idejét.

A Zsidókhöz írt levél írója azt mondja Ábrahámról, hogy nem tudva, hogy mit hallott és látott, nem tudva, hogy hol és mikor van az, amit hallott és látni vélt, tudván nem tudva és értvén nem értve, mégis elindul a hívó Szó irányába, ahhoz, aki ellenállhatatlanul és szüntelenül hívja őt. Ábrahám a kiismerhetetlen és soha meg nem ismerhető Isten ismert hangját követte. Ábrahám egy beszédet követett, úgy is mondhatnám, hogy egy prédikációt, egy igehirdetést követett. Annak hangját követi, aki elmúlhatatlan örökséget ígért neki és az utódjának, aki a Krisztus, és annak a népnek, amely és aki az ő Utódjában, azaz Krisztusban lesz mindörökké áldott.

Mennyei örökségünk és Istenünk hívó hangja egy helyen van. Örökségünkben most mindössze az Ige alakjában és hangján élénk tároló isteni Szó hívása látszik; mostani érzékelésünkkel ezt tapogatjuk körül és a hittel ezt fogadjuk be!

Ábrahám az őt hívó Hívóhoz indult el, a kiismerhetetlen Isten ismert hangját követve, aki elmúlhatatlan örökséget ígért neki és az ő utódjában megáldott embernek, emberiségnek, egészen pontosan, minékünk! Ábrahám ehhez az Úr által neki ígért örökségéhez közeledett a hitével, bizalmával, akaratával, elszántságával, a vágyaival és az álmaival, minden szándékaival és törekvésével, a teljes valójával, lépésről lépésre egyiket a másik után. Nem egyszerre ugrott bele a menyországba, hanem járt, lépésről lépésre. Úgy haladt előre, mint akinek nincs veszíteni valója, mint kinek nincs hova visszafordulnia, mint akinek egyetlen egy útja van, az üdvözültek keskeny ösvénye. Isten hívása teremtő cselekedet, teremtő tett! Isten a létbe, az öröklétbe, a vele együtt való örökéletbe hív bennünket! Valóságos élet ez, és azt akarja, hogy mi vele együtt oda belépünk. Hogyan tegyük ezt? Úgy, hogy az Isten teremtő Igéje és létbe, örök életbe hívó beszéde az engedelmesség bizalmát gerjeszti fel a szívünkben, a mi teljes emberi valónkban és mi ezáltal lépünk be a mennyeknek országába! Az a hit tehát, amit Istennek Szentlelke az Ige hallatán felgerjeszt bennünk, cselekedje, hogy mi magunk is a Krisztus átkarolva² történő megragadását³ cselekedjük.⁴

A hit engedelmességének különlegessége az, hogy csak úgy kerül szilárd talaj és út a lábunk alá, ha elindulunk és lépést lépés követve járunk, ha lépegetve merünk Urunk irányába haladni. Nem tudva, hogy hova lépünk, de mert az Úr, a mi jó Pásztorunk hangja és Igéje hív, követjük! Hitünk engedelmességével válaszolunk azon az úton, amire elhívott bennünket a mi Urunk. Ő az út, az igazság és az élet, amiképpen a világ világossága is, hogy minden sötétség dacára mi

¹ Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. Ján 8:56.

² ἅπτομαι (haptomai) 1) érint, megérint, hozzáér, illet, megfog 2) érintkezik vele, kapcsolódik hozzá, összefügg vmivel 3) (ellenségesen) hozzányúl, rátámad

³ κρατέω (kratéō) 1) megfog, megragad 2) tart, megtart 3) elfog, letartóztat, fogva tart 4) ragaszkodik 5) birtokol, birtokában tart 6) uralkodik 7) visszatart, visszafog, akadályoz

⁴ Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, íme szembe jöve ő velük Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte.” Máté 28:9. „Monda neki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda neki: Rabbóni! ami azt teszi: Mester! Monda neki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez. Ján 20:16.

ne járjunk a sötétben. Csak akkor terül tehát elénk az Út, ha mi ő Vele együtt lépünk és járunk lépésről lépésre.

Elindulunk feléje, akit mi Jézus Krisztus által ismerünk, akit imáinkban, fohászainkban, könyörgéseinkben és kiáltásainkban mennyei Atyánknak nevezünk és imádunk. Ismerjük őt és mégis örök ismertlen és csodálatosan kifürkészhetetlen marad a számunkra.

Amikor Isten Igéje és hívó szava az engedelmes hitet felgerjeszti a szívünkben, akkor ez maga a csoda! Nincs annál nagyobb csoda, mint amikor olyan hitet ad nekünk az Úr, amely által engedelmeskedünk az Istennek. Ez maga a csoda, sőt az Isten által valóra váló csoda, az Úr által kibontakoztatott csoda. Nem olyan ez, amint egy tárgy, amit zsebre vágunk, hanem egy életmód, amiben elindulunk, azaz történünk. Elkezd tehát történni velünk és bennünk ez a csoda, hogy az Isten csodájává legyünk, amibe és akikbe angyalok vágyakoznak betekinteni (1Pét 1:12). Egy nap, egy adott dicsőséges órában teljességre jut Istennek ez a csodája, akkor megérkezünk a csodába, mely tökéletesen beteljesedik.

Megszólított-e már így téged az Úr? Amikor hallod az Úr Igéjét, akkor így hallgatód Őt? A teljes életedet megváltoztató Igeként és hívásként hallod az Ő szavát? ez a kérdés, mindig ez a kérdés!

Engem ugyanez a hívó Ige és szó megszólított, elhívott és hitem szerint meg is változtatott. Pontosabban elkezdte bennem is a csodát, mely látható, hogy még nincsen készen, de az Úr eljövetele napjára készen lesz, mert megígérte. Tehát megszólított és elhívott, sőt ide is hozott, ezért lehetek ma itt és lehetünk ma mindnyájan itt, pontosan itt, ebben a téridőben, mert veletek is hasonló történt és történik.

Istenünk és Atyánk a Fiában hívott el minket. A kegyelem, a bűnbocsánat, üdvösség és lelkipásztori élet ebben a hívásban és ígéretben együtt van. Ő hívott és csodák csodája, hogy minden emberi gyarlóság és akadály ellenére elindulhattam és járhattam a számomra teljesen lehetetlen életben, amiben most is történetem. Itt vagyok vele azon a számomra teljesen lehetetlen úton, amelyre önmagamtól soha rá nem találhattam és soha meg nem állhattam volna, mert biztosan lesodródtam volna róla és végzetesen kisiklottam volna. És íme ezen a teljesen lehetetlen úton járunk együtt is, immár 15 esztendeje! Istennek mennyi csodáját láthattuk együtt is ezen az úton?

Járunk és járok, mert Ő szól az Ő életet adó Igéjén keresztül! Ő ma is hív, ma is szól, hozzánk beszél, hangjával és szavával tanácsol. Ő hívott és hozott be bennünket ide erre a helyre, ebbe az időbe, amit mi 2022 január 1-e nyugalom napjaként ismerünk, az Úr szombatjának nevezünk! Ma isten akar bennünket itt és most megszentelni, velünk együtt ünnepelni és örvendezni. Önmagával akarja megtölteni az örömünket. Éreztetni akarja velünk a maga örömét, a maga békességét, boldogságát és jókedvét, mert nekünk boldog Istenünk van!⁵ Bárcsak átérezhetnénk a mi Istenünk és urunk nyugalomát! Bárcsak átélhetnénk az Isten szeretetének magasságát, mélységét szélességét és hosszúságát, minden létező dimenzióját⁶, most és mindörökké! Bárcsak átélhetnénk azt, hogy ő e világ összes háborgásából a maga nyugalomába hívott el bennünket.

A mi Urunk Jézus Krisztus bement az ő Atyjának dicsőségébe és nyugalomába, ült az Atya Isten jobbára. Nem egyedül ment oda, hanem az ő népével van ott! Nem értjük Pál apostol efézusiakank írt levelének erre vonatkozó tanítását, mely szerint Krisztusban fölemelt és vele

---

⁵ A boldog Isten dicsőségének evangéliuma szerint, mely reám bízott. 1Tim 1:11.

⁶ Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága [az Isten jóvoltán], És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy [ekképpen] beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig. Ef 3:17-19.

együtt ültetett minket a mennyekbe, de minden ellene mondó látszat dacára nekünk mégis az isten szemszögéből kellene látni magunkat! Együvértartozásunk itt és most, akkor és ott, a mulandóságban és az örökkévalóságban egyetlen befejezett történés és valóság kibontakozása, mely azóta történik, hogy Krisztus a keresztfán ezt mondta: „ELVÉGEZTETETT!” Szentlélek azt mondja, hogy akik a Krisztuséi vele együtt megnyugodtak az Isten nyugalmaiban.

„Mert ha őket Józsué nyugalomba helyezte volna, nem szólna azok után más napról. Annak okáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert aki bement az ő nyugalmaiba, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéitól, Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitelenségnek ugyanazon példájába ne essék.” Zsid 4:8-11.

Jézus Krisztust követve, noha sokan jártak ezen az ösvényen, számunkra, kik ebben a korban és a sajátunknak mondott tér-időben létezünk, ez az út számunkra mégis teljesen ismeretlen, egyedül Krisztus tud eme halál árnyékának sötét völgyén úgy átvezetni, hogy mi is hozzá érkezzünk meg. A hangja botjával és vesszőjével tanácsol, vezet, igazgat, pásztorol, mégpedig úgy, hogy senki el nem ragadhat az ő kezeiből bennünket!

Bármi történjen is az Ő nyája az Ő nyugalmaiban belül van és ez felfoghatatlan. Békességüket és nyugalmaikat nem veheti el tőlük a világ!⁷

Felfoghatatlan ez, mert sokszor lelkünkben és egész lényünkben azt a háborgást érezzük, amit Jézus maga is érzett közvetlenül a szenvedései előtt.

Egyáltalán nem az a különös, ha ezen az úton és keskeny ösvényen a félelem és rettegés kerít a hatalmába, a csoda az, hogy minden iszonyodás ellenére követed Urad és Istened hívó hangját miközben szüntelenül beszél hozzád.

Ezen az úton az Isten Fia Jézus Krisztus félelmeivel félünk magunk is, hogy a Jézus hitével bízzunk mi is, ő vele együtt! Isten az ő hívásával ezt a vele való együttléte tette nemcsak lehetségessé, hanem egyetlen valóságunkká. Amikor tehát Jézust látjuk félni a félelmünkkel, meghalljuk a kiáltását is, amikor így imádkozik és könyörög:

- „Most megrendült benne az én lelkem, háborog, és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától? De hiszen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Erre hang hallatszott az égből:
- Megdicsőítettem, és újra megdicsőítem!”

Zárjuk jól a szívünkbe ezt a történetet mert ez a mi történetünk is! Látván lássuk meg, hogy Urunk azonnal meghallgattatott! Ott a keresztfá felé vezető úton Jézus azt imádkozza, azt kéri Atyjától, hogy a benne lévő mindent felforgató háborgást vegye a kezébe és dicsőítse meg magát benne és általa! Vedd a kezébe Atyám minden félelmet és dicsőülj meg benne! Ezt kérte Jézus. A menny erre a könyörgésre, esedezésre és kiáltásra azonnal válaszolt, s ez a kérés azonnal meghallgattatott. KÉRDÉS!

Csak Jézusnak és a körülötte álló tanúknak szólt a meghallgattatásnak eme mennyei Szózata? Nem, bizony nem! A „megdicsőítettem, és újra megdicsőítem” mennyei szózat mindenkié, akiben a Jézus háborgása háborog és Krisztussal együtt kiált Istenhez! Az új év első istentiszteletén nem lehet nekünk sem más imádságunk, amit a mi Urunkkal együtt imádkozunk, csak ez, melyről előre tudjuk, hogy Isten már meg is hallgatta! Meg vagyok győződve, hogy az akkor megszólaló mennyei szózatot, az azóta is vele visszhangzó mennyet, mennyei beszédet, annak tartalmát és aktuális üzenetét itt, az imádkozó és az Úr nevét segítségül hívó szentek gyülekezetében, ebben a templomban halljuk meg, éppen úgy, ahogy

---

⁷ Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek: nem úgy adom én nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen! Ján 14:27.

Jézus és a tanítványai. Itt visszhangzik számunkra Istenünk és Atyán ugyanazon ígérete, mely nekünk szól! Pontosan ugyanaz a mennyei szózat szól az örökkévaló Krisztus mindenkori népének, függetlenül attól, hogy ki éppen hol van az üdvtörténet térítő dimenziójában, vagy az időtlen örökkévalóságban. Mert ha együtt imádkozzuk a mi urunk Jézus Krisztussal az ő imádságát, hogy Atyám dicsőítsd meg magad a félelmeimben és háborgásaimban, dicsőülj meg bennem Uram Jézus Krisztus, ki éppen szétesem a rettegéseimben, akkor ez a Jézuséval egy kiáltás immár meghallgattatott és lehetetlen, hogy ne jöjjön válasz a mennyekből! Ugyanannak a válasznak lehet, hogy a formája nem lesz ugyanolyan, mint amilyen formában Jézus tanítványai akkor tapasztalták, de ha más alakot is öltve, hozzánk is pontosan ugyanaz a mennyei szózat jön el! A mennyei szózat erejére nekünk is szükségünk van nemcsak Jézusnak. Ahogy akkor és ott ő vett erőt általa a kereszthalál emberfeletti útjához, hasonlóképpen kell nekünk erőt merítenünk belőle saját próbáinkhoz, és az előttünk álló ismeretlen úthoz!

A világ soha nem ismerte ezt a Jézussal való együtt-háborgást, amikor pedig valami hasonlót fog érezni a végzetes elkésés idejében, akkor az örök vigasztalanság állapota jut teljességre. „Mikor tehát a végzetes elkésés idejében a hatodik pecsétet felnyitattik, íme, nagy földrengés támad, és a nap fekete lesz, mint a fekete posztó, és az egész hold olyan, mint a vér. Az ég csillagai a földre hullanak, mint mikor a fügefafa hullatja éretlen gyümölcseit, ha nagy szél rázza. Az ég pedig eltűnik, mint amikor a papírtekercset összegöngyölik, és minden hegy és sziget kimozdult a helyéből. És a föld királyai, a fejedelmek, a vezérek, a gazdagok, a hatalmasak, minden szolgál és minden szabad barlangokba és a hegyek kőszikláiba rejtőzve így kiáltanak a hegyeknek és a kőszikláknak:

- Essetek ránk, és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a trónon ül, és a Bárány haragja előtt! Mert eljött haragjuk nagy napja, és ki állhat meg?” Vö.: Jel 6:12-17.

Testvérem! Számunkra, akik hiszünk és hinnünk kell, most van ez a végzetes utolsó és egyben alkalmas idő, a Kőszikla oltalmáért történő egzisztenciális kiáltásunk ideje.

A kőszikla oltalmáért történő két egzisztenciális kiáltás látszólag azonos, valójában menny és pokol a köztük lévő távolság és különbség! Jézus és a vele egy népe azért kiált, hogy Isten dicsőítse meg magát abban a Jézussal való együtt-rettegésben, hogy Atyánk vegye a kezébe a félelmeinket, a lényünk legmélyéig történő háborgásunkat és dicsőüljön meg benne. Jézus esetében tudjuk, hogyan történt ez. Szenvedett, meghalt, eltemették, de harmadnap feltámasztatott a halottak közül. Isten a mi Atyánk ebből a dicsőségből részesít bennünket is, akik az Urral együtt szenvedünk. A jó hír itt és most az, hogy velünk minden nyomorúságunk dacára ez a megdicsőíttetés történik! Bennünket itt és most a Krisztusként ismert kőszikla rejt az Isten oltalmába.

A hatodik pecsétet követő kiáltás azonban már nem a mi kiáltásunk, hanem azoké, akik Krisztus szent nevét soha nem hívták segítségül. Sziklaoltalomért fognak ugyan rimánkodni, de csak a rájuk zúduló, őket összeroncsoló és örökre eltemető kőhalmazt fognak kapni maguk fölé. A piramis melynek csúcsán az utolsó pillanatig az Istent is letaszítva, magukat istenné téve ők álltak, mindez teljesen megfordul, hogy örökre maga alá temesse őket az Isten színe előtt az örök sötétség mélyében.

Mi tehát a visszhangzó menny életet adó hangját itt halljuk meg, ebben a gyülekezetben, ebben a templomban, miképpen kezdetben úgy most is. Múltunkhoz és jelenünkhöz kapcsolódó jövőnk attól függ, annak a függvénye, hogy ki-ki az őt megszólító mennyi Hívóhoz fog közeledni, vagy egyre inkább távolodni fog tőle. Ábrahám elindult és nem nézett vissza és tudjuk, hogy ő megérkezett az Isten céljába.

Merre van az előre, a vissza, a felfele és lefele, de nem földrajzi, hanem bibliai tájolás szerint? A Szentírás szerint a visszafelé és lefelé irányban Egyiptom és Szodoma van⁸, hiszen az Isten népe is Egyiptomba akart visszatérni. Az előre és fölfelé pedig Krisztus és az a mennyei hely, ahol Ő vár ránk. Ábrahám jól tudta a különbséget a mennyeknek látszó Egyiptom, vagy az éginek és isteninek tűnő Szodoma és az örök alapokkal bíró mennyei Jeruzsálem között. A mennyei város nem földi, nincs benne semmi földi, amint azt a neve is mutatja. Nem a földből emelkedik fel, hogy égivé legyen, ellenkezőleg a mennyből száll alá! Ami a földről (Jel 13:11-18) emelkedik fel annak mindig az alvilági állapotra ítélt Sátánhoz van köze. Szodoma és Egyiptom, Tírusz és Babilon, a világ az, ami a földből emelkedik föl a mennyekbe az Isten trónja fölé (Ézs 14:13; Ez 28:2), valami, ami alantas, de éginek akar látszani! Ez az égék egeiből alávetett Sátán műve, aki tudja, hogy milyen a menny és az Isten egeinek dicsősége, ezért képes annak hamis mását előállítani, az igazinak valami illúzióját kelteni, s vele ha lehetséges még a választottakat is megtéveszteni. Ő az aki noha tudja milyen a mennyei valóság, azt megtagadja és bennünket is a megtagadására akar kényszeríteni. Nála és szolgálóiban tehát „megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.” 2Tim 3:5. Ne tévesszen ez meg, - tanítja Jézus, mert az csak hamis próféta által kínált hamis Kánaán, a hamis krisztus hamis ígérete. A mi Urunk nem a földből, hanem a mennyekből jön el hozzánk és értünk! Hasonlóképpen a mennyei Jeruzsálem is a mennyekből száll alá felékesített menyasszonyként, mi pedig ahhoz a mennyei Jeruzsálemhez tartozunk és nem tartozunk a földi alulról való világhoz éppen úgy, ahogy Ábrahám sem. Ezért tudott Ábrahám hátat fordítani ennek a világnak, és tekintett előre és felfelé az örök alapokkal bíró városra (Zsid 11:16; Zsid 12:22-24), ahova megérkezett! Reménységünk szerint bennünket is Krisztus oda vár, és mi is oda fogunk megérkezni! Ez a megdicsőíttetés és megdicsőülés egyetlen útja! Isten pedig azt akarja, hogy mi azon az úton járjunk, amelyen ő megdicsőül. Kiáltunk tehát Jézussal együtt ezért a megdicsőülésért! Ámen.

Áldás: „Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére. Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól; mert ha azok meg nem menekültek, akik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyekből vagyon.” Zsid 12:22-25.

---

⁸ És az ő holttesteik [feküsznek] ama nagy városnak utcáin, amely lélek szerint Szodomának és Egyiptomnak hívatik, ahol a mi Urunk is megfeszítettett. Jel 11:8.